

9

SO 21. 5. 2016

13.–22. 5. 2016
xx. divadelní
flora theatre
festival olomouc

festivalový zpravodaj

*Jsem úplně nadšená. Klidně bych se na to dívala ještě dlouho.
Sice netuším, co to znamená, ale přijde mi to hypnotizující.*

Divka Tereza po představení Burn

KAMILA A ĎALŠÍ HRDINOVIA

Po štvorici dní s novinkami z Divadla Na zábradlí sme sa včera s Divadelní Florou presunuli takpovediac na druhú stranu Vltavy. Tu od roku 2012 v srdci Holešovic sídli vo Veletržní paláci Studio Hrdinů. Scéna, ktorá sa stala novým domovom mnohých osobností z Pařížkovskej éry Divadla Komédie (a aj mnohých ďalších) sa prakticky okamžite začala ukazovať ako jedno z epicentier pražského divadelného života. Jej vedúca osobnosť: Kamila Polívková. Z vyhlásenej kostýmovej výtvarníčky Dušana Davida Pařízka sa v priebehu rokov „vyklúla“ snáď ešte talentovanejšia režisérka. Presvedčiť sa mohol každý, kto na Flore v minulých ročníkoch videl Víru, lásku a nádej, monodrámu Sam s Karlom Rodeom, alebo mal včera časť s predstavením Skugga Baldur. Čím sa odlišuje Kamila a jej tím? Jej divadlo sa pohybuje na hranici medzi činohrou a performanciou, dizajn adaptuje z estetiky výtvarného umenia, precízne vedie hercov, riadi sa pravidlom „ani o výrazový prostriedok naviac“, prichádza s originálnymi rozprávačskými postupmi a navyše sa jej to darí s remeselnou eleganciou. Nie je to rutinná práca a nie je to ani chladné. Dýcha z toho vôľa, fantázia, cit. A má to veľký štýl. Je to inteligentné, atraktívne divadlo 21. storočia. Kamila, spolu so Stefanie Reinsperger a Janou Plodkovou ste pre mňa ženami XX. Divadelní Flory!

Áno, rozhovor s „hrdinkou“ Kamilou Polívkovou v dnešnom čísle samozrejme nesmie chýbať, ani s jej lištičkou Terezou Hofovou. Ďalej ponúkame fotopribeh z inštalácie Burn holandskej posádky z United-C, ktorí pokrstili scénu vo fantastickom priestore Dome u parku. Mimochodom, Pauline, Maarten, vitajte späť v Olomouci!

Ostaňte nám verní. O dva dni už bude po všetkom.

Dominika Široká

ROZHOVOR: TEREZA HOFOVÁ

2

ROZHOVOR: KAMILA POLÍVKOVÁ

4

ROZHOVOR: ROMAN VENCL

6

ROZHOVOR: DIVADLO VOSTO5

7

pořadatel partner

za podpory

hlavní mediální partner

SO 21. 5.

10:00 ArtUm Centrum
taneční workshop s Pauline Roelants

13:00 Divadlo na cucky

Nadační fond pro taneční kariéru

Setkání se zástupci nově založeného Nadačního fondu pro taneční kariéru vás seznámí s úkoly a činnostmi fondu, a také s důležitými fakty souvisejícími s profesionálním tancem doma i ve světě.

14:30 Konvikt / šapitó

Jakub Folvarčný

VLK A HLAD

Pohádka pro děti od 3 let.

17:00 S-klub

Adrienn Hód

GRACE

Hodworks Budapešť

Provokativní „třpytivá show“ čtyř syrově obnažených tanečnicků, naplno stimulující divákovy smysly!

19:00 Moravské divadlo

Marius von Mayenburg

KÁMEN

Moravské divadlo Olomouc

Kámen. Dům. Rodina. Válka. Minulost, současnost, vzpomínky i staré hříchy v inscenaci „dramatu viny a vykoupení“ předního německého autora.

Režie: David Šiktanc.

21:15 Dům u parku / Palackého 21

P. Roelants – M. van der Put

BURN

United-C Eindhoven

22:45 Konvikt / šapitó / koncert

Snaha

00:00 Konvikt / šapitó

DJ René

TEREZA HOFOVÁ

v roce 2005 dokončila své studium činoherního herectví na DAMU. Po absolutoriu hrála například ve Švandově divadle. V roce 2011 odjela na Island, kde potkala svého partnera a otce své dcery, bubeníka skupiny Dead skeleton, Orriho Einarssona. Od té doby střídavě žije na Islandu a v Praze. V posledních letech spolupracuje s Divadlem Letí, Studiem hrdinů a Činoherním studiem Ústí nad Labem. Výrazně vynikla i svým působením v televizním seriálu HBO, Mamon.

KDE ČEŠI POTKÁVAJÍ ISLAND

Na Terezu Hofovou jsme čekali ve foyer S-klubu. K rozhovoru přišla usměvavá. Po celou dobu působila příjemně, hovorně, trpělivě. Možnost povídat si s ní o inscenaci Skugga Baldur byla pro redaktorku vrcholem festivalu.

Kdo přišel s nápadem inscenovat konkrétně tento Sjóónuv text?

S tím jsem přišla já. Původně jsem hledala projekt, který by propojil můj život na Islandu a v Praze, v Čechách. Dlouho jsem text nosila v hlavě. Když pak Norské fondy otevřely Programovou oblast 17 pro živé umění, řekla jsem si, že to na tu žádost přesně sedí. Podmínkou bylo, že se projekt měl zabývat minoritami. V tomhle textu je právě poukázáno na postižení Downovým syndromem. Zaměřením i na tohle téma tedy vzniklo z naší potřeby, a ne proto, abychom narychlo hledali něco, co by splňovalo tento grantový požadavek.

Je to tedy váš osobní projekt?

Ano, je.

Jednalo se při samotném zkoušení o kolektivní tvorbu?

Vlastně to bylo tak, že to řídila hlavně Kamila a já jsem fungovala spíše jako herečka. Samotnému zkoušení ale předcházela společná příprava například na workshopech v Reykjavíku. O projektu jsme dlouho diskutovali taky se skladatelem Ryanem van Kriedtem, s Nonim (Jón Sæmundur Auðarson, vizuální umělec, pozn. red.) a Sindrim Ploderem, Islandčanem s Downovým syndromem. Vždy to byl velmi intenzivní brainstorming. Kamila také hodně spolupracovala s Antonínem Šilarem (scénograf, pozn. red.), se kterým tvořila režijně-dramaturgický tandem.

Je pro vás odehrání celého představení fyzicky náročné?

Ani ne. Já se vždycky těším a strašně mě

to baví. Mám ráda extrémní situace, takže si to užívám.

Jak se inscenace posunula od vašeho původního konceptu k výsledné realizaci?

Tvůrčím procesem jsem vlastně byla celkem stržena. Původní koncept jsem brzy nechala a již se jen unášela spolupráci s Kamilou, Tondou, Ryanem, Nonim a se Sindrim.

Inscenace je hodně založená na práci s technikou. Nebojíte se, že vás zradí?

Bojím a už i zradila. V Reykjavíku na premiéře projektor řekl dost, odmítl spolupracovat a představení jsme museli přerušit. Ale jinak Tonda s Kamilou vytvořili perfektní koncept, kde věci jsou přiznané. I s tou zradou či neočekávanou situací se dá nakládat přiznaně. Nepracuje se s divadelní iluzí a magií, že teď se tady bude dít něco, co vůbec nevíte, že se děje. Za tu techniku jsem velmi ráda, protože tím pádem nejsem na jevišti sama. Mám hrozně moc hereckých kamarádů, kteří mi tvoří opěrné body, ke kterým se můžu vztahovat. Baví mě to, je to další výzva. Technika je podle mě využitá velmi dobře. Antonín i Kamila s ní umí nakládat. Není to pouze ilustrativní, ani samoúčelné. Jsou to další narativní prostředky, které posouvají dál mé vyprávění. Živý vypravěč kontra tyto prostředky vytváří výborný koncept.

Znáte se s autorem textu, se Sjóónem, osobně?

Před tím jsem se s ním neznala. Když z Norských fondů vzešla možnost práce na tomto projektu, rozhodla jsem se mu poslat

mail. Úplně drze jsem mu napsala: „Dobrý den, já jsem z Prahy. Můžu to dělat?“ A poslala jsem mu koncept, jak bych si to představovala. Pak jsem si hryzala nehty a bála jsem se, že neodpoví, protože Islandci na maily moc neodpovídají. Ale najednou přišla odpověď, že ano a že bude hrozně rád. Pozvali jsme ho pak na první workshop s „downáky“ a od té doby jsme kamarádi.

Inscenace je založená na islandské mytologii. Je vám něčím blízká?

Obecně mám tento archaický svět, svět pohádek a mýtů velice ráda. Líbí se mi i ty temné věci, které se v mytologické rovině hodně vyskytují.

Připomíná vám tato mytologie něco českého? Vidíte v tom nějakou paralelu?

Já jsem našla hodně paralel mezi Českem a Islandem. Komplexy i určitou nabubřelost, zabeďněnost malých národů máme společné. Paradox ostrova a paradox srdce Evropy přináší hodně společných věcí. I třeba v humoru a v národní povaze. Co se týče těch mýtů, nemyslím si, že je máme podobné. Naše kultura je v pohádkové tvorbě spíše umluvená, protože jsme měli mnohem více sběratelů. Islandci mají v podstatě jenom Snorriho epos Edda. Na druhou stranu myslím, že ty archetypy fungují oboustranně.

Premiéra Skugga Baldur byla v Praze i v Reykjavíku. Vnímala jste mezi nimi nějaký rozdíl? Například v reakcích publika.

Vlastně už prostorově to bylo úplně odlišné. Studio hrdinů se nachází vlastně v bývalém kině. V Reykjavíku se jednalo v podstatě o malou bílou kostku, takže celá inscenace se musela scénicky upravovat. Co se týče publika, každé vidělo něco trochu jiného. V Praze je to více divadelní, na Islandu to působilo spíše jako instalace. Nemohli jsme tam mít kouř, já jsem navíc měla port, v té mimesis to bylo svým způsobem zcizené, proto to působilo více jako instalace. I někteří Islandci k tomu přistupovali žárlivěji, protože měli pocit, že to je více jejich téma. Ale líbilo se jim to. I ti Islandci, kteří příliš do divadla nechodí a vnímají ho spíše jako event, za námi přišli, že jsou nadšení. Že divadlo sice nemají rádi, ale že tohle bylo něco jiného a bylo to skvělé.

Věnujete se na Islandu herectví?

Ne. Je dost těžké se na Islandu prosadit jako herec, protože trh je strašně malý. Natočila jsem tam jeden nezávislý film a udělala jednu uměleckou performanci. Ale ten luxus věnovat se své profesi stoprocentně, jako tady v Čechách tam nemám. Ale tohle má tak 20 islandských herců a zbytek dělá, co může.

Jak jste na tom s islandštinou?

Islandsky se samozřejmě učím. A myslím si, že hrát nějakou performance v islandštině bych určitě zvládla. Pravděpodobně založenou na materii toho jazyka a práci s ním. Což vlastně plánuji, protože s projektem založeným na toto téma se hlásím na doktorské studium na DAMU - se srovnáváním herectví a umělecké performance. V tom smyslu mě zajímá jazyk jako takový. Ztotožnění je náročnější, když vystupuji v cizím jazyce. To mě vede k více performativní formě.

Zdržíte se v Olomouci? A pokud ano, na co se chystáte?

Zdržím se do zítřka. Chci si zajít na představení, která jsou do odjezdu na programu. Navíc zítřka uvádím Ceny Marka Ravenhilla. Na to se moc těším. Bohužel na inscenaci Kámen, která bude následovat, už nemohu zůstat. Nemám hlídání a musím se vrátit do Prahy. Ale ostatní rozhodně jít musí!

Jak se vám hrálo před festivalovým publikem?

Skvěle. Měla jsem hroznou radost, publikum bylo super. My jsme tady kdysi byli s Činoherním studiem Ústí nad Labem s inscenací Tetování a to bylo velice příjemné. Já jsem se sem těšila. A i Olomouci gratuluji, že si jako město drží takový festival. A myslím si, že je skvělé, že dostává velkou podporu a že může fungovat. Je skvělé, že na regionální úrovni může vzniknout taková přehlídka. A to myslím jen v dobrém. Přeji Divadelní Floře a zastupitelům města Olomouc, aby si nadále uvědomovali jeho důležitost a festival tak mohl fungovat dál. Myslím si, že Flora je skvělá a potvrzuje se mi to i od kolegů, kteří říkají: „Jé, ty jedeš na Floru, ty se máš. Tam je to boží.“ Takže mám radost.

*Za rozhovor děkují
Kateřina Málková a Marek Čermák*

Geniálna temnota

Zvláštny názov. Obálka s nápisom OTEVŘETE V 19:30, ktorá čakala každého diváka na jeho mieste. Island, ktorý sa zdá byť ďaleký, chladný a osamotený. Už od začiatku to celé pôsobilo veľmi tajomne. Inscenácia Skugga Baldur pražského Studia hrdinů nekamufľuje a už vopred navodzovanú mystickú atmosféru si zachováva po celú dobu. Divák vďaka nej nemá ani najmenšiu šancu upadnúť do pasívneho stavu vnímania, práve naopak je nútený neustále a dychtivo lapať po každom malom kúsku nejasej mozaiky, ktorou mu z javiska dávkuje potmehúdska rozprávačka – Tereza Hofová. Tá sa nielen svojím výzorom, ale predovšetkým svojím prejavom po celý čas inscenácie pohybuje na hrane medzi človekom, ktorý skvele ovláda starosvetské remeslo rozprávania mýtov a legiend a akýmsi figliarskym stvorením s neodolateľnou túžbou zaujať poslucháčov napínavým príbehom z temného severu. Dvojakosť sa odzrkadľuje aj v jej kostýme: spod huňatého kožušinového kabátiku moderného strihu vykúka tričko s obrázkom vrany. To dopĺňajú trblietavé kraťasy a kožené topánky na hrubom opätku. Spojenie „pravého“ severského odevu vhodného do mínusových teplôt so sexy lookom drzej a pribojnej ženy zodpovedá a podčiarkuje nezvyčajný charakterový mix rozprávačky inscenácie.

Hoci Hofová celú inscenáciu odohrá úplne sama, dokáže vytvoriť niekoľko postáv figurujúcich v záhadnom príbehu, z ktorého sa nám dostávajú iba útržky zaovalené do hutných, no neotrene poetických opisov islandskej pustatiny. Práve táto obrazotvornosť je hľadám najsuggestívnejšou vlastnosťou celej inscenácie. Režisérka Kamila Polívková jej dosahuje niekedy až prekvapivo jednoducho: keď rozprávačka hovorí o tom, ako na muža odrazu doľahol chlad, vydá zo seba kvílivý výkrik, ktorý okamžite navodí pocit nepríjemného ostrého mrazu. Inokedy zas využije čo najviac možných scénických prostriedkov: po tom, čo pastor zastrelí líšku, nasleduje scéna, kedy sa na plátno na javisku premieta video s mužom v maske, ktorý pôsobí ako mytologický pirát. V pozadí znie dunivá rocková hudba. Scénu po chvíli zahalí nepriehľadný kúdoľ pary, na ktorú sa začne premietiť nejasná projekcia. Polívkovej to nestačí a na záver túto ponuro mystickú scénu pocukruje husto padajúcim snehom. Postupným vrstvením scénických prostriedkov sa na scéne vytvorila kvintesencia ďalekého ostrova. Človek už ani nemusí ísť na Island. Ešte by bol náhodou sklamaný z jeho obyčajnosti...

O záverečnej scéne ani nebudem hovoriť. Je skvelá, asi ešte viac ako zvyšok, aj keď ten, ako ste asi pochopili, bol celkom geniálny. A najlepšie je, že ňou to nekončí. Pamätáte na obálku?

Barbora Forkovičová

ANKETA

Co mě bavilo na letošní Floře, je to, že člověk mohl za tři dny a docela slušné prachy vidět tři věci z Vídně. Tohle se nestane často kromě předraženého Pražského festivalu německého jazyka. Režijní retrospektivy i festivaly mají hluboký smysl. Samozřejmě přes týden, kdy člověk pracuje anebo je z Ústí nad Labem jako já, nemá na to jezdit do Prahy. Nejsm fanda festivalového života, ale mám v nich všechno zkoncentrované do pár dnů, což je skvělé. Myslím, že se Flora vyvíjí moc hezky. Malinko mám dojem, že je to o budgetu, že když člověk přiveze Vídeň, tak si nemůže dovolit pět, šest velkých českých inscenací. Flora má na to, aby řízla do festivalu Divadlo Plzeň a pokusila být se přehlídkou zaměřenou více na studiový typ divadel - ale nemyslím tím třeba HaDivadlo nebo Arénu - mluvím spíše o studiovém myšlení jako takovém. Obrovsky jí to sluší. Mohlo by to být její místo oproti Plzni, když je to studentské město.

FILIP NUCKOLLS, režisér

Flora sa rozhodne vyvíja. Som tu tuším siedmy rok a má to vzrastajúcu tendenciu. Na jednu stranu je to potešujúce, na druhú stranu – kam sa dá ešte rásť? Nie som si istý, nakoľko som kompetentný hodnotiť tvár českého divadla, ale rozhodne by som povedal, že dramaturgia festivalu je schopná vybrať z Česka tie zásadné a najzaujímavejšie veci.

MARTIN GAZDÍK,
jazykovedec a filantrop,
dramaturg Mestského divadla Žilina

SNAPCHAT: Dcera stínů.

Kamila Polívková: ZAJÍMÁ MĚ OSOBNÍ STRÁNKA VĚCI

Po představení *Skugga Baldur* jsme si v zákulisí na schodech S-klubu povídali s jeho režisérkou Kamilou Polívkovou o volbě textu, specificích monodramatu i tom, jaké projekty ji v nejbližší době čekají.

Jedná se o poměrně zajímavou dramaturgickou volbu. Jak jste se k textu *Skugga Baldur* dostala?

S Terezou Hofovou jsme spolupráci plánovaly už dlouho. Pak z toho ale sešlo, protože se přestěhovala na Island, kde si našla muže a narodilo se jí dítě. Až později sama přišla s nápadem, že bychom mohly adaptovat Sjóónův román *Syn stínu*. To mě nesmírně zajímalo, právě vzhledem k její zkušenosti s životem tráveným napůl na Islandu a napůl v Čechách.

Při práci jste tedy hodně vycházela z její osobnosti?

Dá se to tak říct. Ale díky tomu, že jsme získali grant od norských fondů, jsem také měla možnost strávit na Islandu docela dost času a poznat ho z jiné stránky, než běžný turista. V rámci přípravy projektu jsme pořádali workshopy s mladými lidmi s Downovým syndromem, potkali se s islandskou částí týmu, setkali se několikrát i se samotným autorem Sjóónem. Jako vždycky, když dělám monodrama, jsem přirozeně vycházela z osobních zkušeností a vnitřního světa Terezy, ale do té inscenace se také promítají mé osobní prožitky a ohromení ze silných kontrastů, které jsou v islandské kultuře i přírodě všudypřítomné.

Jaká jsou pro Vás specifika režijní práce na monodramatu?

Nejvíce mě zajímá právě ta osobní stránka věci. V případě monodramatu se opravdu můžu věnovat člověku, se kterým spolupracuji, velmi intenzivně. Neodkážu to úplně porovnat, protože jsem moc inscenací s více herci nedělala, ale tento způsob práce je pro mě nejpřitažlivější. Nejdůležitější je pro mě herec, živý člověk a jeho osobnost, osobní zkušenost. Zajímá mě, jakým způsobem se jeho vnitřní svět promítá do světa postavy, příběhu, jak souvisí s tématem, kterým se společně zabýváme.

Jak vypadalo zkoušení *Skugga Baldur*?

Vlastně docela normálně. Scházely jsme se denně asi sedm týdnů v kuse. Na posledních čtrnáct dní přijela islandská část týmu, čili hudebník Ryan van Kriedt, Jón Sæmundur Auðarson - výtvarník a zároveň hudebník - a produkční Orri Einarsson. Ze Studia Hrdinů se stalo skutečně studio v pravém slova smyslu. Ryan si na nepoužívaném schodišti Veletržního paláce postavil nahrávací studio, Jón zase ateliér, kde maloval obrazy a natáčel a stříhal videa. Tahle fáze byla docela speciální. Prožili jsme takhle všichni společně velice intenzivní období a opravdu si to užili. Bylo to skvělé.

Jaké další projekty Vás v nejbližší době čekají?

Teď zkouším se Standou Majerem ve Studiu Hrdinů další monodrama s názvem *Herec a truhlář*, kde Majer mluví o stavu své domoviny. Text napsal David Zábanský na mou objednávku, respektive Studia Hrdinů a zásadně se to týká současné situace v České republice. Moc se na to těším. Souběžně s tímto připravuji kostýmní výpravu k inscenaci *Loď bláznů*, kterou bude režirovat Dušan David Pařízek ve vídeňském Volkstheateru.

*Za rozhovor děkuje
Barbora Chovancová*

KAMILA POLÍVKOVÁ

je scénografka, režisérka a kostýmní výtvarnice. V letech 2004 – 2012 působila v Pražském komorním divadle. Pravidelně spolupracuje s režisérem Dušanem Davidem Pařízkem. V současné době je také kmenovou režisérkou pražského Studia Hrdinů, kde doposud inscenovala *Den Opričníka*, *Mileniny recepty*, *Říši zvířat* a *Skugga Baldur*.

Pátek? A není to svátek?

Je půl páté ráno, ale sobota, takže večírek už skončil. Vraťme se tedy na začátek předešlého dne. Hurá zpátky do pátku, kdy jsme byli svědky islandské magie v Skugga Baldur, přeepičtělé poetiky Shakespearovy Bouře nebo ojedinělé performance Burn, která se však bude opakovat i v sobotu v nové ojedinělosti. Ve večerních hodinách nám prožrávali úsměvy na tvářích kluci z Divadla Vosto5 svým nestandardně Stand' artním kabaretem.

Tak pátek začíná těsně po půlnoci čtvrtku, přesně v 00:00:01. To už je pátek. V redakci je to jinak. Sice už je pátek, jak bylo dřív napsáno, ale v našem životě předstíráme, že je stále ještě čtvrtek. Samozřejmě nejlépe kolem deváté hodiny. Tohle předstírání funguje do chvíle, než vyjdeme ven z naší redakční kobky. Vypadáme jako vyhladovělí upíři žíznící po krvi. Krev nalézáme ve Vertigu, kde máme sílu povětšinou na pouhé jedno pivo a pak se vytratíme jako stíny.

Domů ani nevíme, jak jsme došli. V hlavě máme přebytek písmen, která jsme nenapsali. Budíme se kolem jedné hodiny odpolední. Nastává další předstírání. Máme pátek, to ano, ale ráno. Pro jiné už je odpoledne - doba oběda. My tomu říkáme brunch, který nás zasytí až do začátku prvního divadelního představení.

Půl šesté. Časový posun už nás dohnal a my se opět nalézáme v reálném čase všech živých bytostí. Nastává kolotoč. Spíše cesta na horské dráze. Projíždíme mlhou, vidíme lišky, zkrátka celý Island. Pak volně přecházíme a dělíme se mezi Bouři a Burn. A scházíme se na novém kolotoči, takovém ruském kolu, kabaretu. Smějeme se od ucha k uchu, když nám humor čechrá vlasy.

A teď? Jsme opět v naší redakční upířské kopce a předstíráme, že je brzký čas pátku a nás po napsání zpravodaje čeká velká párty. Nevadí, dočkáme se další pátek...

Tereza Tylová

POCITY, NÁZORY, VÝLEVY
PO PŘEDSTAVENÍ

BURN

Bylo to fascinující. Jsem úplně nadšená. Klidně bych se na to dívala ještě dlouho. Sice netuším, co to znamená, ale přijde mi to hypnotizující.

TEREZA

Něco takového jsem viděla poprvé.

KRISTÝNA

Bylo to zajímavé. Uvědomění si těch situací, těla, různého myšlení. Zajímavé sledovat ty jednotlivé osoby, do toho vnímat hudbu, výrazy aktérů, pohybovat se po prostoru, dívat se z různých úhlů. Hledala jsem jiné spojitosti – mezi nimi, mezi námi a jimi...

ANEŽKA

Roman Vencel: „VŠECHNO SE MUSÍ VYVÁŽIT“

Po představení rozlučkové inscenace Michaela Taranta jsem si na krátký okamžik, v pohodlí divadelního klubu, pohovořila s Romanem Venclem. Jako nově nastupující šéf činohry Moravského divadla Olomouc mi prozradil, jaké má plány a jak by si přál, aby se nadále divadlo vyvíjelo.

Bouře je poslední inscenací Michaela Taranta v Moravském divadle Olomouc. Vy jste v divadle od roku 2009. Jak celkově hodnotíte spolupráci s ním?

Jako divák znám Michaela už z jeho působení ve Východočeském divadle v Pardubicích. Jsem z Pardubic a měl jsem tam dlouhá léta předplatné. Dá se říct, že se

možřejmě do určité míry, protože všechno se musí vyvážit. To znamená, že každá odvažnější věc, musí být kompenzována něčím konzervativnějším. S Milanem jsem tuhle i následující sezónu konzultoval a určitě se s ním o tom budu radit dál. Byl bych rád, aby se zde znova objevil jako hostující dramaturg.

s ním znám skoro patnáct let. Jsem rád, že tady v Olomouci navázal právě na to, jak jsem ho znal z jeho působení v Pardubicích. Dodnes si pamatuji například jeho Měsíční běs, který jsem viděl coby student prvního ročníku gymnázia. Velmi mě to oslovilo, a když přišel do Olomouce, snažil se o to, aby se olomoucká činohra vydala tímhle, trochu evropsštějším, směrem. To znamená, že se snažil v dobrém slova smyslu z regionálního divadla udělat divadlo, které má trochu širší povědomí a renomé. Během těch šesti let jeho působení zde se některé inscenace povedly více, jiné méně. Ale myslím si, že činohře pomohla zejména jeho spolupráce s dramaturgem Milanem Šotkem. I to jak se obměnil soubor, bylo určitě k užitku a pro další etapu asi nejlepší startovací čára.

Brzy budete přebírat místo šéfa činohry. Jaké jsou vaše plány?

Šéfování budu přebírat v srpnu, ale pomalu se již zapracovávám do provozu. Dramaturgický plán na příští sezonu už je venku. Chtěl bych pokud možno navázat na koncepci exdramaturga Milana Šotka. Považuji ji za trochu otevřenější a vůči regionu olomouckého kraje za překvapivou. Sa-

Chcete se pak i nadále věnovat herectví?

V příští sezóně budu hrát v jedné jediné premiéře, bude jí Mistr a Markétka, kde dostanu nějakou menší roli. Ovšem abych se rozkoukal a pochytil všechno, co bude potřeba, tak nemám v plánu hrát nějaké velké role. Nechci na herectví úplně zanevřít, protože ho mám rád

a myslím si, že když má šéf možnost existovat se souborem na jevišti, tak se na všechno dívá o dost jinak, než když sedí pouze v kanceláři. Je to lepší pro soubor i provoz.

Inscenace Bouře, kromě výše zmíněného důvodu, byla také uvedena i v rámci 400. výročí smrti Williama Shakespeara. Máte nějakou vysněnou Shakespeareovou roli? Někteří mužští herci sní o Hamletovi jiní o Králi Learovi...

No, Hamleta ne, protože to už je tady Petr Kubes (smích). Asi Shylocka v Kupci Benátském. Ten se tady tuším už dost dlouho nedělal. Tento titul je jedním z těch, nad kterými jsme přemýšleli ve výhledu dalších sezón.

Dnes je těžké inscenovat Kupce Benátského právě kvůli žánru. Drama je původně napsané jako komedie, ale po druhé světové válce už není jednoduché jej tak inscenovat.

Samozřejmě pro dnešní dobu to komedie není. Jediná cesta nebo jedna z mála cest, kterou tam vidím, je dát to režisérovi, který s tím bude umět pracovat a bude schopen si text přizpůsobit nebo přetvořit

ACHTUNG!!!

Před představením inscenace Kámen v Moravském divadle Olomouc dnes proběhne předávání Cen Marka Ravenhilla. Poprvé tak mimo Prahu proběhne slavnostní udělení cen za inscenaci nového textu v rámci festivalu Divadelní Flora. Cenu předá oceňovaná švýcarská dramatička Katja Brunner.

pro vlastní účely tak, aby zachoval charakter Shakespeara a zároveň, aby to divákovi mělo co říct. Samozřejmě takových režisérů není moc a v podstatě se dá říct, že u většinu titulů které máme v hledáčku, rozhoduje to, jestli najdeme nebo nenajdeme adekvátního režiséra. Titul může být sebelepší nebo může mít zvučný název, ale ve chvíli kdy pro něj nenajdeme vhodný inscenační tým, tak postrádá význam inscenaci uvádět. Což je také příklad Kupce Benátského.

A ještě k dramaturgickému plánu. Můžeme se těšit na něco obdobného jako již uvedená Arabská noc z roku 2011?

Myslím si, že v příští sezóně bude nejdůležitějším titulem z hlediska dramaturgie Rodinná slavnost od Thomase Vinterberga. Inscenaci by měl režirovat Mikoláš Týc, který se vrací podruhé do Olomouce. Naposledy tady inscenoval Lásku a peníze od Dennise Kellyho, což byla také produkce, která se bohužel nedočkala mnoha repríz. Jenže soubor ho měl moc rád a v dobrém na něj vzpomíná. Vlastně i sám soubor si další spolupráci s Týcem vyžádal. Mohlo by to tedy dobře dopadnout.

Za rozhovor děkuje Tereza Tylová

ROMAN VENCLE

vystudoval JAMU, obor činoherní herectví. Mimo to se věnuje režii, fotografii a psaní divadelních her. Největší rolí pro něj byla prozatím postava Truffaldina v komedii Sluha dvou pánů Carla Goldoniho. V Moravském divadle Olomouc je od roku 2009 a následující sezónu se stane šéfem činohry.

Divadlo Vosto5: „KDYŽ SE TO DOBŘE ZAPÁLÍ...“

Stand'artní kabaret Divadla Vosto5 představuje nadstandardní kolotoč šialených scén. Zábavný orloj pluje postavu za postavou, které vstupují do nových, raz absurdních inokedy čarovne zábavných situací. Aj keď výborne vypočítané momenty sem-tam vystrieda nechcený fór z nedorozumenia, je to stále bohapustá sranda. Shatterhand hľadá šťastie na divokom juhu, Sergio šťastne podstupuje transplantáciu tváre, maniodepresívny pilot lietadla sa stráca vo svojich opičích chimérach. S tvorcami z Vosto5 sme sa zhovárali tesne potom, čo za dvadsať rokov festivalu Divadelní Flora Olomouc niekoľko ráz rozburácali festivalové šapitó.

Ako dlho sa spolu musia ľudia poznať, aby mohli spolu voľne improvizovať a tvoriť.

Jiří Havelka: Na to se hodně těžko odpovídá. Teoreticky se můžou potkat i poprvé v životě. V našem případě je to ale už hodně dlouho.

Petr Prokop: Děláme to asi třináct let a naše blízkost se v naší práci jasně projevuje, jsme blízcí přátelé.

Existuje na začiatku vôbec niečo? Téma, nápad, voľný scenár, konkrétne gagy...

J. H.: Na začátku není vůbec nic. Dokonce, jak velmi rádi říkáme, když něco existuje dopředu, tak to pak zákonitě dopadne úplně špatně.

Čo všetko teda ovplyvňuje kvalitu kabaretu?

J. H.: Důležitou roli hraje kontext. Když je to divadelní festival, je to poměrně fajn. Ale existují pak kontexty daleko obtížnější. Třeba když se jedná o narozeninovou party nějakého časopisu. Rozhoduje i to, co o nás lidi ví.

P. P.: Nikdy se nedá dopředu odhadnout a předvídat, jaký to zrovna bude. Stane se, že všechny podmínky jsou bezvadné, my se snažíme a makáme a stejně to neklape. Je to o momentální jiskře. Když se to dobře zapálí, pak ten stroj běží naplno. Někdy ale z naší strany přijde hodně snahy, snažíme se to přetlačit, ale stejně to nefunguje.

J. H.: Stroječek se někdy prostě ošklivě zasekává...

O. C.: Někdy se i zasekne a jindy si i kousne...

J. H.: ...a my už třeba ani nemáme dost oleje.

P. P.: Hráli jsme to několikrát na festivalu United Colours of Ostrava a tam se to myslím vždy povedlo. Když je na festivalu energie, tak se to jistě projeví i v našem výkonu. Je to živější, živější... Tím, že je to celý neřízený, tak je to křehký a ovlivňuje to skutečně všechno co je okolo – diváci, naše stavy, to co jsme si říkali v autě, když jsme právě jeli na festival.

Máte nejaké postavy, ku ktorým sa pravidelne vraciate, alebo ide vždy o unikátne typy?

J. H.: Omezení vyplývá z toho, že máme dost limitovaný kostýmní fundus. S kostýmem se pak samozřejmě pojí i některé opakující se postavy, naše charaktery a pak taky fóry, který vycházejí z toho, jak postava vypadá. Nejsme žádní širokoskáloví herci, takže v Stand'artním kabaretu využíváme pár šuplíků, které zaručeně fungují.

O. C.: Co je zajímavý, že se ty postavy vždycky kombinují v unikátních situacích. Jak jsme již říkali. Když se cokoli připraví dopředu, dopadá to blbě. Ale současně platí, když se cokoli opakuje, taky to dopadá blbě.

J. H.: Ale někdy je možné zachytit se „výřezy totální originality“. Třeba bílý plášť se velice často pojí s postavou doktora.

P. P.: A pak taky případně s pánem z masny! Ale třeba říct, že dnes to byly samé nové postavy. Old Shatterhand, Sergio ani kapitán Picard ještě na jevišti nebyli.

Podstupujete pred vystúpením nejakú špeciálnu psychickú prípravu. Nejaký rituál ako hokejisti pred zápasom?

J. H.: Máme jeden takový rituál, který se jmenuje Rituál svátého sednutí... Ale ten probíhá ve stoje.

P. P.: A pak takový velice krátký automatický asociační řečtec. Ale ten moc nefunguje, protože je až příliš automatický. Přesto ale platí, že i když ho říkáme již několik let, ty odpovědi na ty asociace nikdy nejsou stejné.

J. H.: Až bych se tím zabýval teatrologicky, myslím, že hrozně rozhoduje i to, jestli jsme spolu předtím jeli nebo nejeli čtyři hodiny v autě. Rituál svátého sednutí může vypadat jednoduše, je to ale poměrně důležitý moment. Když se všichni potkáme takhle na poslední chvíli, tak je to skutečně jediná možnost, jak se společně sladit. Ale stejně nakonec platí to, že to vůbec nemusí fungovat.

*Za rozhovor ďakuje
Milo Juráni*

POCITY, NÁZORY, VÝLEVY
PO PŘEDSTAVENÍ

STAND'ARTNÍ KABARET

Vy jste byli vtipní od začátku do konce. Já se zprvu chlámala tak, že se nikdo okolo nesmál. A dokonce se jedna dívčina, která seděla přede mnou, na mě špatně podívala a ohradila se, hodila takový ten, ten pohled jako „Co se směješ,“ nebo „Co je rušíš!“ Miluju vás! Nic neprozrazujte. Zatajujte se! JÓ? Hlavně nic neříkejte.
NAJVĚČŠIA FANUŠIČKA VOSTO5

SNAHA-PROTEST SONG

Je to na hovno,
je to na hovno,
je to na hovno,
všetchno je na hovno.

Nemám rád komouše,
nemám rád komouše,
nemám rád komouše,
nemám rád komouše.

I já jsem na hovno,
i ty seš na hovno,
i on je na hovno,
všichni jsme na hovno.

Nemám rád divadlo
a nemám rád filmy.
Nemám rád nerozhodnost
Kiss me nebo kill me.

Nemám rád Klause
a nemám rád Grosse.
Nemám rád zvířata
a holuby v nose.

Nemám rád exponáty
naložený v lihu.
Nemám rád populistu,
co má tady pihu.

Je to na hovno,
je to na hovno,
je to na hovno,
všetchno je na hovno.

Nemám rád profesora,
profesora Klause,
vyzývám tě, Václave
k doživotní pauze.

Nemám rád herečky,
když hrajou špatně.
Nemám rád sebe,
když pak na ně čekám v šatně.

Nemám rád populistu,
co má tady pihu.
Nemám rád toho,
co na hradě je v lihu.

Nemám rád Paroubka
a nemám rád Ratha.
Nikdo mi nevládne
a hnije mi hnáta.

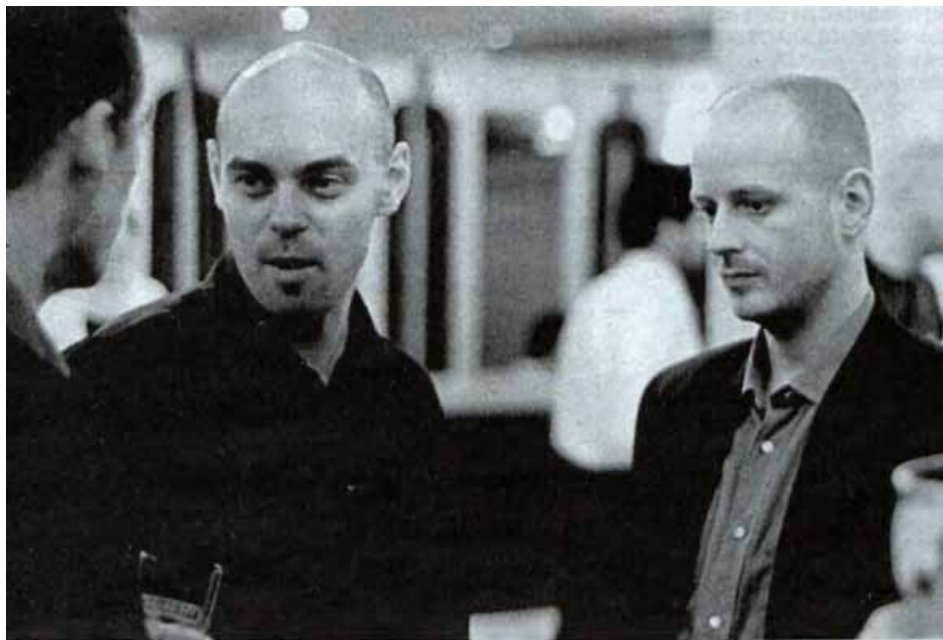
Nemám rád svět
hnědý nebo rudý.
Nevím kudy šel bych,
nevím sakra kudy.

Nemám rád křen
a nemám rád paštiku.
Nemám rád dredy
a na triku batiku.

Špinavý vlasy,
špinavý záda,
špinavý lidi
a špinavej svět!

*SNAHA je kapela Divadla Vosto5.
Na Divadelní Floře vystoupí dnes v 22.45 v šapitó na Konviktu.*

ARCHIV Divadelní Flora: Během devíti dnů devět tisíc návštěvníků

Produkční a dramaturg Divadelní Flory Petr Nerušil (zprava) společně s režiséry Jackem Papisem a Peterem Gáborem během přehlídky v roce 2002. (Zdroj: Olomoucký den)

OLOMOUC. Rekordní počet návštěvníků letos přivítal mezinárodní festival Divadelní Flora. Přehlídka, která se v Olomouci konala už poděváté, nabídla během devíti dnů přes čtyřicet uměleckých produkcí, z toho dvacet pět divadelních, čímž se zařadila mezi jednu z největších akcí tohoto druhu v celé republice. Součástí festivalu byl i off program „Open Konvikt“, vyhledávaný především obdivovateli alternativního divadla. (...)

Atmosférou i nabídkou festivalu byli pohlceni i účinkující. „Celá řada hostů si svůj pobyt v Olomouci prodloužila. Návštěvu u nás protáhli například režiséři Ondřej Zajíc, Jiří Bábek nebo Michal Spišák. I jedna z největších hvězd Soňa Červená byla nadšená z diváků a zůstala zde o den déle,“ uvedl produkční festivalu Petr Nerušil a dodal, že řada umělců využila přehlídku také jako příležitost k setkání se svými kolegy. „Například soubory vystupující v konviktu byly překvapeny nejen zaplněným hledištěm, ale také se shodly, že Flora tvoří vedle hradeckého festivalu jednu z největších platformů pohybového divadla u nás,“ upozornil Nerušil.

Jedinou negativní zkušeností byla podle produkčního nepochopitelná neochota personálu restaurace v konviktu. „O to více jsme spolu s hosty ocenili vstřícnost studentického klubu Vertigo,“ pochválil. (...)

Gabriela Garbová, *Olomoucký den*, 2005, č. 110

Vstupenky v ceně 50–400 Kč zakoupíte na pokladně Moravského divadla, tel. 585 500 500 nebo online. Nabízíme studentské slevy, část akcí je zdarma.

Doprodějí probíhá 30 min před začátkem jednotlivých produkcí v místech jejich konání. Rezervace propadají 15 min před začátkem představení.

Na webu www.divadelniflora.cz najdete veškeré info vč. obsahu tohoto zpravodaje.

#XXDF

facebook.com/divadelniflora

twitter.com/divadelniflora

instagram.com/divadelniflora

NE 22. 5.

14:30 Wurmova 7 / Freskový sál
Johann Adolph Hasse

LA SEMELE

Ensemble Damian

Premiéra operního milostného příběhu královské dcery Semelé a boha Jupitera vycházejícího z Ovidiových Proměn. Režie: Tomáš Hanzlík

17:00 Dům u parku / Palackého 21
Christine Gaigg / 2nd nature
& netzzeit / Klaus Schedl

UNTITLED

(look, look, come closer)

Válka přenesená z tabletů a smartphonů přímo na dosah diváka... Experimentální projekt renomované choreografky, podpořený emotivní hudební kompozicí, vznikl v koprodukcii etablovaného tanečního festivalu ImPuls Tanz.

18:00 Dům u parku / Palackého 21
**beseda s choreografkou a režisérkou
Christine Gaigg**

19:30 S-klub

David Jařab

BÍLÍ PSI A ČERNÝ KOČKY

Studio Hrdinů Praha

Nadrealně laděný detektivní příběh o vině a nevině, předsudcích, empatii a kulturní ignoranci. Postkoloniální svět v citlivé reflexi autora a režiséra Davida Jařaba – v nejnovější inscenaci jednoho z nejprogresivnějších českých souborů.

21:30 Klub Vertigo

DJ DýFej

šéfredaktor: Dominika Šířoká

redakce: Milo Juráni, Barbora Chovancová, Barbora Forkovičová, Martin Macháček, Kateřina Málková, Tereza Tylová, Zdeněk Vévoda,

korektura: Daniela Hekelová, sazba: Zdeněk Vévoda, foto: Lukáš Horký, Ondřej Hruška,

email redakce: press@divadlonacucky.cz,

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz